

Arrest

nr. 283 150 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 16 maart 2021, diende op 16 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 juni 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 29 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 16/03/2021

Overdracht CGVS: 03/05/2021

Op 31 maart 2022 werd er met u er met u een eerste persoonlijk onderhoud georganiseerd op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u05 tot 12u52, in het bijzijn van een tolk die het Farsi machtig. Uw advocaat meester Verstraeten loco meester Van Eenoo was gedurende het hele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op X 1989 te X in de provincie Lorestan te Iran. U bent niet getrouwd en bleef tot aan uw vertrek uit Iran in uw ouderlijk huis in het dorp Ho Laan Dasht nabij Khoramabad. U ging tot het derde middelbaar naar school. Vervolgens ging u aan het werk in een werkplaats waar betonblokken gemaakt werden. In de laatste zeven tot tien jaar werkte u als lasser in een werkplaats nabij uw ouderlijk huis. U vervulde uw dienstplicht in 1391 (Gregoriaanse kalender: 2012-2013).

Uw familie kende problemen met de Iraanse autoriteiten sinds uw broer R. in 1372 (1993-1994) gearresteerd werd omwille van politieke activiteiten die hij gehad zou hebben. Uw vader ging hem in 1385 (2006-2007) bezoeken in de gevangenis maar werd opgepakt. In 1391 (2012-2013) werd zijn levenloze lichaam teruggegeven aan uw familie. Omstreeks 1395 (2016-2017) was u samen met enkele broers op weg van Horram Abad naar Ho Laan Dasht. De weg was afgesloten met enkele betonblokken, dewelke u eigenhandig trachtte te verwijderen. Hierop werd u neergeschoten. Twee jaar later werd in Khoramabad aangereden. Een operatie later was u terug te been. Omstreeks 2017-2018 begon u met activiteiten voor Jonbash-e Iranbanan (Beweging van Iraniërs). Op 21/09/1399 (11/12/2020) was u in dit kader op weg met uw broers F. en V. en een vriend van F., M. Jullie kwamen echter een controlepost tegen waar jullie dienden te stoppen. U koos er echter voor om door te rijden, waarop uw wagen beschoten werd. U stopte de wagen en vluchtte te voet naar uw oom H. Hij stelde dat u een executie riskeerde voor uw actie, waarop hij een vertrek uit Iran regelde voor u. Op 25/9/1399 (15/12/2020) verliet u Iran via de grensovergang met Turkije.

Na een verblijf van twee maanden te Turkije, trok u naar Bosnië. Drie weken later trok u per vrachtwagen naar België, alwaar u op 16 maart 2021 aankwam. Diezelfde dag nog diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest in geval van een terugkeer naar Iran geëxecuteerd te worden nadat u voor de Iraanse autoriteiten op de vlucht bent geslagen en zij u als voortvluchtige aanzien.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart, een kopie van uw shenasnameh, drie attesten van Jonbash-e Iranbanan, drie foto's van uzelf op een ziekenhuisbed met enkele zichtbare verwondingen, uw dienstplichtkaart, een foto van de grafsteen van uw moeder en een foto van de grafsteen van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelde tijdens uw eerste interview bij de DVZ dat u in behandeling zou zijn voor psychologische problemen (verklaring DVZ, 29/04/2021, vraag 28). Tegelijk verklaarde u geen bijzondere procedurele noden te hebben (verklaring bijzondere procedurele noden, 29/04/2021). Op 19 mei legt u echter een attest van een huisarts neer waarin ze aangeeft dat u, tijdens een doktersbezoek ter rechtvaardiging van uw afwezigheid op het CGVS, melding maakte van slaap- en geheugenproblemen in de context van post-traumatische stress. Er moet echter opgemerkt worden dat deze huisdokter zich louter baseert op uw verklaringen en geen diagnose stelt. Evenmin verduidelijkt of en hoe deze klachten uw volwaardige deelname aan de asielprocedure zouden beïnvloeden. Er kan dan ook noch uit het attest noch uit uw persoonlijke onderhoud afgeleid worden dat de door u aangegeven mentale problemen uw cognitieve vermogens dusdanig zouden aantasten dat u niet in staat zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Niet alleen gaven noch u noch uw advocaat tijdens uw onderhoud aan dat u concentratiemoeilijkheden ervaarde, ook kon dit niet opgemaakt worden uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet op gewezen worden dat u werd opgeroepen voor een tweede onderhoud bij het CGVS en hiertoe niet kwam opdagen. Uit het schrijven van uw sociaal assistente (waarvan een kopie in uw dossier) is gebleken dat u op de hoogte werd gesteld van uw uitnodiging om te verschijnen op een tweede onderhoud. Zij voegt er aan toe dat er een communicatieprobleem zou hebben plaatsgevonden. Echter blijkt uit de informatie van uw advocaat, die zich aanmeldde voor uw tweede onderhoud dat u de ochtend van het tweede onderhoud wel degelijk het centrum zou verlaten hebben. Op 19 mei 22, 17 dagen nadat u diende te verschijnen voor uw tweede onderhoud, legde u een medisch attest neer waaruit blijkt dat u op 18 mei 2022 een consultatie bij de huisdokter van uw centrum (Dr. Votron) heeft gehad. Zij schrijft dat u verklaart geheugen- en slaapproblemen te hebben. De reden voor uw afwezigheid op uw persoonlijk onderhoud, kan hieruit echter niet opgemaakt worden. Hoe dan ook, zijn er na verder onderzoek van uw dossier nieuwe elementen aan het licht gekomen waardoor een tweede onderhoud niet langer noodzakelijk wordt geacht. Hierbij dient er bijkomend op gewezen te worden dat hoewel uw huisarts vraagt om een nieuw persoonlijk onderhoud te plannen daar u afwezig was op uw tweede afspraak u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u alle motieven in uw verzoek om internationale bescherming kon toelichten en u aan het einde van het onderhoud geen opmerkingen of toevoegingen wenste te maken (CGVS, p.13,15). Bijgevolg mag het CGVS redelijkerwijze vanuit gaan dat ze over elementen beschikt om tot een beslissing in uw verzoek om internationale bescherming te kunnen komen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u een executie te vrezen nadat u op de vlucht bent geslagen van de Iraanse autoriteiten toen u activiteiten in het kader van uw engagement binnen Jonbashe Iranbanan uitvoerde (notities persoonlijk onderhoud, 31/03/2022, p. 12). U bent er echter niet in geslaagd uw verklaringen aannemelijk te maken omwille van de volgende redenen.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u doorheen uw asielprocedure blijkt heeft gegeven van een gebrek aan medewerking aan het onderzoek in uw verzoek om internationale bescherming. Zo weigerde u tijdens uw eerste interview de naam van een persoon te geven die samen met u en uw broers in een wagen zou gezeten hebben toen u werd tegengehouden door de Iraanse autoriteiten (vragenlijst CGVS 29/04/2021, vraag 5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud is uw advocaat moeten tussenkomen voor een overleg omdat u bewust naliet om deugdelijk te antwoorden op de vragen die gesteld werden (CGVS p. 4, 5). Dat u dit deed omdat u vreesde dat uw verklaringen gedeeld zouden worden met de Iraanse autoriteiten (CGVS p. 5; vragenlijst CGVS, vraag 5) is weinig ernstig. U werd bij aanvang van uw eerste interview duidelijk gewezen op de gevolgen die gekoppeld worden aan het anders voorstellen van uw feitenrelaas of een gebrek aan medewerking (vragenlijst CGVS, voorafgaand advies. Daarnaast werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gewezen op het gegeven dat uw verklaringen vertrouwelijk zijn en deze niet gedeeld worden met de autoriteiten van uw land van herkomst (CGVS p. 2). Er mag dan ook verwacht worden dat u de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt, in vertrouwen neemt en volledig inlicht over de toedracht van uw verzoek om internationale bescherming. Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.

Vervolgens moet er opgemerkt worden dat u ervoor gekozen heeft om de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer A. in Iran verblijft maar stelde u niet te weten waar (verklaring DVZ vraag 17). Van uw broer R. stelde u geen nieuws meer vernomen te hebben sinds zijn arrestatie in 1372 (1993) (verklaring DVZ vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaalde u dat uw broers en zussen allemaal in Iran verblijven en dat u R. sinds zijn arrestatie niet meer heeft gezien (CGVS p. 5, 8, 12, 15). Echter is gebleken dat uw broer R.G. reeds op 14 januari 2008 een verzoek om internationale bescherming indiende te België (waarvan een kopie in uw administratief dossier). Bij zijn derde verzoek om internationale bescherming werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. U en uw broer laten dezelfde ouders, broers en zussen noteren in jullie dossiers. Daarnaast blijkt ook uit jullie sociale media profielen dat er sprake is van een verband tussen jullie twee en u in februari 2018 zelfs nog op de foto met hem verschijnt (waarvan een kopie in uw administratief dossier). Ook uw broer A.G. blijkt in 2001 te België twee verzoeken om internationale bescherming te hebben ingediend. Hij verkreeg evenwel een negatieve beslissing in zijn verzoek. Op zijn Facebookpagina geeft hij evenwel aan nog in België te verblijven. Het mag frappant wezen dat u aangaande de verblijfplaatsen van uw broers valse verklaringen aflegt. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald

in de definitie van subsidiaire bescherming. Het mag dan ook geen verrassing zijn dat u in het licht van voorgaande vaststellingen aangaande uw broers, het geloof in uw verklaringen danig ondermijnd.

Ook met betrekking tot uw vertrek uit Iran moet er vastgesteld worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd. Zo stelde u op 25/09/1399 (15/12/2020) uit Iran vertrokken te zijn om vervolgens 2 maanden in Turkije te verblijven alvorens richting België te trekken (verklaring DVZ vraag 32; CGVS p. 11). In Turkije zou u niet buitengekomen zijn omdat u dit niet mocht van de smokkelaar (CGVS p. 11). Voorts verklaart u Iran voor Azar 1399 (negende maand in de Iraanse kalender), nooit verlaten te hebben (CGVS p. 12). U zou zelfs uw stad nooit eerder verlaten hebben (CGVS p. 12). Uit een onderzoek van uw sociale media profielen, waartoe u maar één gebruikersnaam heeft verleend (CGVS p. 5, 6), is echter gebleken dat u reeds op 23 maart 2020 enkele toeristische kiekjes van uzelf op het Taksimplein in Istanbul deelde op uw Instagramprofiel. Ook in de dagen nadien bleek u foto's te delen van uzelf in Turkije. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u minstens acht maanden eerder in Turkije was dan u laat uitschijnen. Voorts mag het dan ook duidelijk wezen dat u aangaande uw vertrek uit Iran, valse verklaringen heeft afgelegd. Deze frappante vaststelling brokkelt het geloof in uw verklaringen verder af. Immers moet er op gewezen worden dat uit voorgaande tevens moet besloten worden dat uw verklaringen aangaande uw directe vluchtaanleiding uit Iran, met name uw vlucht van de Iraanse autoriteiten toen zij u op 21 Azar 1399 (11/12/2020) met de wagen wilde tegenhouden (CGVS p. 11, 12), niet weerhouden kunnen worden. Er is immers duidelijk gebleken dat u Iran reeds verlaten had waardoor u uw recent verblijf in het land en beweemde problemen niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan u bezwaarlijk een achttal maanden na uw vertrek een wegversperring in Iran tegemoet gereden zijn en kunnen uw verklaringen dienaangaande niet gevolgd worden.

Het geheel van voorgaande vaststellingen aangaande uw gebrek aan medewerking en valse verklaringen valt geenszins in overeenstemming te brengen met de houding van iemand die nood heeft aan bescherming en daartoe beroep doet op een derde land. Het mag duidelijk wezen dat u doorheen uw procedure de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden en er doelbewust voor gekozen heeft om mist te spuien over wie u bent. Het mag u dan ook niet verbazen dat het geloof in uw verklaringen in zijn geheel afbrokkelt met voorgaande vaststellingen en uw verzoek om internationale bescherming wordt gehypothekerd.

Tevens moet er opgemerkt worden dat de documenten die u neerlegt ter staving van uw vermeend lidmaatschap bij Jonbesh-E Iranbanan, eveneens vervalst zijn. De drie stukken die u in dat kader neerlegt, vertonen duidelijke indicaties van zeer matig knip-en plakwerk. Zowel de logo's als de tekst in de stukken zijn gepixeld, wat duidt op een eigen fabricaat. In het licht van deze vaststelling kunnen deze stukken dan ook geen enkele bewijswaarde toegeschreven worden en moet blijken dat u uw vermeend politiek engagement met geen enkel stuk staaft. Ook moet er wederom geconcludeerd worden dat u klaarblijkelijk schaamteloos de door u ingeslagen weg van misleiding verder bewandelt, hetgeen alle verbeelding tart en het geloof in uw algehele verklaringen verder ontnemt.

Naast het gegeven dat u geen enkel bewijsstuk van uw politiek engagement neerlegt, moet er eveneens op gewezen worden dat u er niet in slaagt met enige kennis uw verklaringen aannemelijk te maken. Naast enkele algemene oneliners over de bevrijding van Iran en rechten, slaagt u er niet in enige speerpunt van uw politieke groepering duidelijk te omschrijven (CGVS p. 13). Evenmin kan u omschrijven in welk opzicht uw groepering verschilt met andere oppositiegroepen (CGVS p. 14). U kan er zelfs geen benoemen (CGVS p. 14). Wanneer u gevraagd wordt om eens uit te leggen waarom uw groepering zich uitspreekt tegen de Iraanse monarchie, verwijst u dan weer naar de woordvoerder van uw partij indien het CGVS een correct antwoord wilt (CGVS p. 14). U meent dat er een oprichtingsdocument moet zijn waarin het CGVS de standpunten van uw partij kan terugvinden (CGVS p.14). Nochtans kan er van u, iemand die beweert al jarenlang een politiek engagement te hebben bij bovengenoemde groepering (CGVS p. 15), verwacht worden dat hij hiertoe enig beeld kan schetsen. Kennelijk weet u niet eens welke partij op dit moment aan de macht is in Iran, noch wie uw partij heeft opgericht of wie de eerdere leiders waren (CGVS p. 14, 15). Het gegeven dat u geen deugdelijke kennis van uw vermeende politieke groepering kan tentoonstellen, ontnemt dan ook het geloof dat u enige activiteit van hen verricht heeft of een lid zou zijn van de groep.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweemde problemen in Iran. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de vaststelling dat uw familie in België met een beschermingsstatus heeft, moet er opgemerkt worden dat het CGVS elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet onderzoeken. Er dient hierbij rekening gehouden te worden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broers net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat zij een statuut kregen dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten en stukken van 'Jonbesh-e Iranbanan' werden reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

De foto's van twee grafzerken tonen louter aan dat S.M. en M.G. gestorven zijn en begraven werden. Hieruit kan niet blijken dat het uw ouders betreft, noch in welke omstandigheden zij overleden zouden zijn of op welke locatie dat gebeurde.

De foto's waarop u te zien bent op een ziekenhuisbed, tonen aan dat u op een bepaald moment een behandeling kreeg in een ziekenhuis. Hieruit kan echter niet opgemaakt worden waar of wanneer dit gebeurde, met welke reden, of binnen welke context. Het medisch attest van 18/05/2022 met een omschrijving van uw littekens kan evenmin aantonen waar, op welke manier of op welke locatie u deze verwondingen opliep. Deze stukken kunnen uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen met het Iraanse regime dan ook niet staven, noch kunnen zij bovenstaande appreciatie wijzigen.

Het medisch attest waarin in algemene bewoordingen staat omschreven dat u aangeeft dat u mentale problemen zou kennen, heeft betrekking op uw mentale gezondheidstoestand. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Artikelen 17 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

(1) Vooreerst stelt verzoeker dat er verkeerdelijk geen rekening werd gehouden met diens bijzondere procedurele noden.

Hoewel verzoeker persoonlijk geen blijk gaf van enige nood aan deze procedurele noden, legde hij wel een medisch attest neer waaruit kan worden vastgesteld dat hij lijdt aan het post-traumatisch stresssyndroom. Indien er zulks attest voorhanden is moet er voorzichtig worden opgetreden.

In casu is het zeer bevreemdend dat de commissaris-generaal het duidelijk noodzakelijk vond om verzoeker nogmaals te verhoren, hem daartoe ook uit te nodigen, maar dat na het niet opdagen van verzoeker (omwille van medisch geattesteerde problemen) een tweede verhoor toch niet meer noodzakelijk was, onder andere omdat verzoeker reeds verklaard had zijn asielmotieven uiteen gezet te hebben tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Ook al meent de commissaris-generaal aanwijzingen gevonden te hebben die verzoeker zijn verhaal tegenspreken, dan nog dient hij de mogelijkheid te krijgen om zich hier tegen te verdedigen of minstens uitleg over te verschaffen. De zorgvuldigheidsplicht noodzaakt een tweede persoonlijk onderhoud, als de commissaris-generaal dit eerst zelf al een noodzaak vond, en zeker als er elementen naar voor zouden komen, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal eerder een negatieve beslissing zou nemen. Verzoeker moet de kans krijgen om zich over deze elementen te verdedigen.

(2) De bestreden beslissing meent ook dat verzoeker verzaakte aan zijn medewerkingsplicht. Hieromtrent benadrukt verzoeker dat hij laaggeschoold is en een ingewikkelde migratiereis achter de rug heeft. Verzoeker komt uit een land waar hij zijn eigen autoriteiten vreest zodat het niet verwonderlijk is dat hij ook hier angstig is om bepaalde info te geven. Verzoeker kan niet verplicht worden om bepaalde namen te geven en daarmee mogelijks iemand anders leven in gevaar te brengen. Gelet op zijn afkomst, zijn lage scholing en zijn medische problematiek kan men dan ook niet volhouden dat verzoeker doelbewust de Belgische autoriteiten zou willen misleiden. Het niet vermelden van zijn broer die hier in België reeds wel erkend werd als vluchteling toont juist aan hoe groot de argwaan van verzoeker wel is, omdat een erkend familielid net zou worden aangewend om ook erkend te kunnen worden.

(3) Voorts kon verzoeker volgens de bestreden beslissing niet voldoende informatie geven over bepaalde zaken. Dit getuigt van een gebrekkige inschatting. Gelet op verzoeker zijn laaggeschoold profiel en de psychologische problematiek die hij ervaart vanwege hetgeen hij meemaakte, moet worden vastgesteld dat verzoeker verward is. Dit vindt steun in de verwondingen die verzoeker tentoonstelt. Verzoeker verklaarde nooit het brein achter zijn politieke beweging te zijn. Hij was louter actief als sympathisant, iemand die snel te overtuigen was om bepaalde klusjes te doen, maar door de autoriteiten wordt iedereen over dezelfde kam geschoren.

(4) Wat de tegenstrijdigheden tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal betreft, stelt verzoeker dat men rekening moet houden met de voorwaarden waaronder deze interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden, en het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet strikt dient te lezen. De omstandigheden tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn moeilijk en frustrerend. Verzoekers worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest. In dit verband melden veel asielzoekers pas tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal correcties met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun advocaat tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het interview werd gehouden te controleren. Verzoeker is dan ook van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. *In casu* is de eerste tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De twee versies zijn niet onverenigbaar als rekening wordt gehouden met het feit dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen of kunnen sommige elementen vergeten, vanwege een gebrek aan continuïteit in zijn ideeën.

(5) Verder betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoeker verwijst hierbij naar eerdere rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad. Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven.

(6) Voorts betoogt verzoeker dat indien de Raad van mening is dat de vervolgingen ten aanzien van verzoeker dus geloofwaardig en genoeg vastgesteld zijn, dan moet artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden toegepast. *In casu* is niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat de door verzoeker beschreven vervolgingen in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren, of dat verzoeker toegang tot een effectieve bescherming van de overheden zal hebben.

(7) Verzoeker verzoekt tevens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend in overeenstemming met het artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, daar diens regio van herkomst niet in twijfel wordt getrokken. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan.

(8) Voorts stelt verzoeker dat, als een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa, hij door de Iraanse autoriteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de Iraanse verdedigde waarden, wat maakt dat hij een risicoprofiel heeft.

(9) Verzoeker vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft. Verzoeker licht toe als volgt:

"We wijzen erop dat vervolging in de zin van de VN Vluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

"he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...". Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

"In addition, an applicant may have been subjected to various measures not in themselves amounting to persecution (e.g. discrimination in different forms), in some cases combined with other adverse factors (e.g. general atmosphere of insecurity in the country of origin). In such situations, the various elements involved may, if taken together, produce an effect on the mind of the applicant that can reasonably justify a claim to well-founded fear of persecution on "cumulative grounds". Severe discrimination or the cumulative effect of various measures not in themselves alone amounting to persecution, as well as their combination with other adverse factors, can give rise to a well-founded fear of persecution or, otherwise said: make life in the country of origin so insecure from many perspectives for the individual concerned, that the only way out of this predicament is to leave the country of origin. "

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Hieronder zal worden uiteengezet verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Iraanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer aan sich.

4.3.2.1 Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging. Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is. Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) Vw.).

4.3.2.2 Toegeschreven politieke overtuiging: en religie:

De vervolgingsgronden omtrent de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Het Hof van Justitie bepaalt dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3. §4, e) Vw omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt: "het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden. "

Volgens artikel 48/5 Vw kunnen actoren van vervolging of ernstige schade zijn:

§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat: b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen: c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. "

Bovendien moet de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging toegedaan zijn, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 Vw:

Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet terzake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. "

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

UNHCR verduidelijkt in zijn Note on Burden and Standard of Proof dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus inherent enigszins speculatief is. De afwezigheid van vervolging in het verleden is hierbij geen beslissende factor

"18. While by nature, an evaluation of risk of persecution is forward-looking and therefore inherently somewhat speculative, such an evaluation should be made based on factual considerations which take into account the personal circumstances of the applicant as well as the elements relating to the situation in the country of origin.

19. The applicant's personal circumstances would include his/her background, experiences, personality and any other personal factors which could expose him/her to persecution. In particular, whether the applicant has previously suffered persecution or other forms of mistreatment and the experiences of relatives and friends of the applicant as well as those persons in the same situation as the applicant are relevant factors to be taken into account. Relevant elements concerning the situation in the country of origin would include general social and political conditions, the country's human rights situation and record; the country's legislation; the persecuting agent's policies or practices, in particular towards persons who are in similar situation as the applicant, etc. While past persecution or mistreatment would weigh heavily in favour of a positive assessment of risk of future persecution, its absence is not a decisive factor. By the same token, the fact of past persecution is not necessarily conclusive of the possibility of renewed persecution, particularly where there has been an important change in the conditions in the country of origin. "

Omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een 'verkeerde' beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo stelt UNHCR:

"State practice confirms that the test for well-foundedness is less than "beyond a reasonable doubt" and also less than a "balance of probabilities". Various national courts have decided that the fear is well-founded if there is a "reasonable possibility", or "good reason" to fear persecution. This is well illustrated by the U.S Supreme Court in INS v. Cardoza-Fonseca:

"There is simply no room in the United Nations definition for concluding that an applicant has a 10% chance of being shot, tortured, or otherwise persecuted, that she or he has no 'well-founded fear' of the event happening...so long as an objective situation is established by the evidence, it need not be shown that the situation will probably result in persecution, but it is enough that persecution is a reasonable possibility "

4.3.2.2.1 Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge 'verwesterde' terugkeerders op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Iraanse autoriteiten als binnen de Iraanse gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4. d) Vw.).

Volgens de definitie van de UNHCR guidelines omvat de definitie van 'sociale groep':

"A particular social group is a group of persons who share a common characteristic other than their risk of being persecuted, or who are perceived as a group by society. The characteristic will often be one which is innate, unchangeable, or which is otherwise fundamental to identity, conscience or the exercise of one's human rights."

Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds internaliseren ze door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Het rapport van Asylös zegt hierover het volgende:

"These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, goes out and grows up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example."

Indien men zich zou afvragen of terugkeerders vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen", zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden."

Tenslotte betoogt verzoeker dat de door de bestreden beslissing aangevoerde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Iran voldoende gewaarborgd is.

Er is weinig actuele info beschikbaar, hetgeen niet noodzakelijk wil zeggen dat er zich geen problemen en schendingen zouden voordoen.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk daar hij vreest gearresteerd te worden door de Iraanse autoriteiten om zelfs nadien geëxecuteerd te worden.

Door geen rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker alsook de algemene situatie in Iran heeft de bestreden beslissing het artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie die in het administratief dossier staan, zou de Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4. §2 van de Vreemdelingenwet. Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. [Verzoeker licht theoretisch toe en verwijst naar rechtspraak van het EHRM.]".

2.2. De Raad onderzoekt een verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht en een theoretische uiteenzetting hierover laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood aan internationale bescherming heeft.

2.3. Wat de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker betreft, stelt de bestreden beslissing in diens hoofde terecht vast dat er geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit een nood aan bijzondere procedurele noden kan worden vastgesteld. De bestreden beslissing oordeelde hierbij terecht dat het attest door verzoeker ter verklaring van diens afwezigheid tijdens het geplande tweede persoonlijk onderhoud op louter algemene wijze gewag maakt van slaap -en geheugenproblemen en verwijst naar het gegeven dat verzoeker aan het post-traumatisch stresssyndroom zou lijden.

Uit dit attest blijkt evenwel dat dit alles werd gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zonder dat er een diagnose werd gesteld waaruit een concrete psychologische kwetsbaarheid zou blijken. In het verzoekschrift worden verder ook geen objectieve bewijsstukken aangevoerd die duiden op een bijzondere psychologische kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker. De Raad merkt hierbij ook op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen gewag maakte van een problematiek die hem verhinderde om op volledige en zelfstandige wijze mee te werken aan het onderzoek naar diens nood aan internationale bescherming (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker.

De Raad wijst er verder op dat conform artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal verzoeker minstens eenmaal heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Er is geenszins een verplichting om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren. De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat er voldoende informatie voorhanden was om een oordeel te vellen over de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

Voorts merkt de Raad op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geenszins dwingt om verzoeker vooralsnog op te roepen om bepaalde tegenstrijdigheden op te helderen.

Het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt:

“Volgens artikel 17, § 2, moet de ambtenaar de asielzoeker confronteren met eventuele tegenstrijdigheden tussen enerzijds de tijdens het gehoor afgelegde verklaringen en anderzijds de op de Dienst Vreemdelingenzaken of in zijn dringend beroep afgelegde verklaringen. Die confrontatie biedt de asielzoeker de mogelijkheid te reageren op de vaststelling van eventuele tegenstrijdigheden en biedt de ambtenaar de mogelijkheid gemakkelijker na te gaan of het werkelijk om een relevante en zwaarwichtige tegenstrijdigheid gaat. Dit artikel legt de ambtenaar in principe de verplichting op om de asielzoeker te confronteren met eventuele tegenstrijdigheden die zich tijdens het gehoor zouden voordoen en niet met die welke later zouden kunnen opduiken. Het feit dat men de asielaanvrager met bepaalde tegenstrijdigheden moet confronteren betekent niet dat die laatste voor een nieuw gehoor moet worden opgeroepen. Dit artikel heeft ook niet tot gevolg dat een eventuele beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. Het Commissariaat-generaal is een administratieve instantie, geen jurisdictie, en is om die reden niet verplicht de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is.” (BS 27 januari 2004, p. 4627).”

Verzoeker heeft de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij toont niet aan dat de commissaris-generaal *in casu* verplicht was hem vooraf te confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

2.4. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolging van verzoeker daar hij informatie achterhield en zodoende verzaakte aan diens medewerkingsplicht (i), hij leugenachtige verklaringen aflegde omtrent diens juiste vertrek uit Iran (ii) en hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde inzake diens beweerde politieke engagement (iii).

Verzoeker kan met onderhavig verzoekschrift geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing door op algemene wijze te duiden op diens laaggeschoolde profiel, het aanvoeren van *post-factum* vergoelijkningen en het minimaliseren van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal.

Omtrent verzoekers gebrek aan medewerking merkte de bestreden beslissing terecht het volgende op:

“Vooreerst moet er op gewezen worden dat u doorheen uw asielprocedure blijkt heeft gegeven van een gebrek aan medewerking aan het onderzoek in uw verzoek om internationale bescherming. Zo weigerde u tijdens uw eerste interview de naam van een persoon te geven die samen met u en uw broers in een wagen zou gezeten hebben toen u werd tegengehouden door de Iraanse autoriteiten (vragenlijst CGVS 29/04/2021, vraag 5).

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud is uw advocaat moeten tussenkomen voor een overleg omdat u bewust naliet om deugdelijk te antwoorden op de vragen die gesteld werden (CGVS p. 4, 5). Dat u dit deed omdat u vreesde dat uw verklaringen gedeeld zouden worden met de Iraanse autoriteiten (CGVS p. 5; vragenlijst CGVS, vraag 5) is weinig ernstig. U werd bij aanvang van uw eerste interview duidelijk gewezen op de gevolgen die gekoppeld worden aan het anders voorstellen van uw feitenrelaas of een gebrek aan medewerking (vragenlijst CGVS, voorafgaand advies. Daarnaast werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gewezen op het gegeven dat uw verklaringen vertrouwelijk zijn en deze niet gedeeld worden met de autoriteiten van uw land van herkomst (CGVS p. 2). Er mag dan ook verwacht worden dat u de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt, in vertrouwen neemt en volledig inlicht over de toedracht van uw verzoek om internationale bescherming. Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.

Vervolgens moet er opgemerkt worden dat u ervoor gekozen heeft om de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer A. in Iran verblijft maar stelde u niet te weten waar (verklaring DVZ vraag 17). Van uw broer R. stelde u geen nieuws meer vernomen te hebben sinds zijn arrestatie in 1372 (1993) (verklaring DVZ vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaalde u dat uw broers en zussen allemaal in Iran verblijven en dat u R. sinds zijn arrestatie niet meer heeft gezien (CGVS p. 5, 8, 12, 15). Echter is gebleken dat uw broer R. G. (o.v. (...)) reeds op 14 januari 2008 een verzoek om internationale bescherming indiende te België (waarvan een kopie in uw administratief dossier). Bij zijn derde verzoek om internationale bescherming werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. U en uw broer laten dezelfde ouders, broers en zussen noteren in jullie dossiers. Daarnaast blijkt ook uit jullie sociale media profielen dat er sprake is van een verband tussen jullie twee en u in februari 2018 zelfs nog op de foto met hem verschijnt (waarvan een kopie in uw administratief dossier). Ook uw broer A. G. (o.v. X) blijkt in 2001 te België twee verzoeken om internationale bescherming te hebben ingediend. Hij verkreeg evenwel een negatieve beslissing in zijn verzoek. Op zijn Facebookpagina geeft hij evenwel aan nog in België te verblijven. Het mag frappant wezen dat u aangaande de verblijfplaatsen van uw broers valse verklaringen aflegt. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het mag dan ook geen verrassing zijn dat u in het licht van voorgaande vaststellingen aangaande uw broers, het geloof in uw verklaringen danig ondermijnd.

Ook met betrekking tot uw vertrek uit Iran moet er vastgesteld worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd. Zo stelde u op 25/09/1399 (15/12/2020) uit Iran vertrokken te zijn om vervolgens 2 maanden in Turkije te verblijven alvorens richting België te trekken (verklaring DVZ vraag 32; CGVS p. 11). In Turkije zou u niet buitengekomen zijn omdat u dit niet mocht van de smokkelaar (CGVS p. 11). Voorts verklaart u Iran voor Azar 1399 (negende maand in de Iraanse kalender), nooit verlaten te hebben (CGVS p. 12). U zou zelfs uw stad nooit eerder verlaten hebben (CGVS p. 12). Uit een onderzoek van uw sociale media profielen, waartoe u maar één gebruikersnaam heeft verleend (CGVS p. 5, 6), is echter gebleken dat u reeds op 23 maart 2020 enkele toeristische kiekjes van uzelf op het Taksimplein in Istanbul deelde op uw Instagramprofiel. Ook in de dagen nadien bleek u foto's te delen van uzelf in Turkije. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u minstens acht maanden eerder in Turkije was dan u laat uitschijnen. Voorts mag het dan ook duidelijk wezen dat u aangaande uw vertrek uit Iran, valse verklaringen heeft afgelegd. Deze frappante vaststelling brokkelt het geloof in uw verklaringen verder af. Immers moet er op gewezen worden dat uit voorgaande tevens moet besloten worden dat uw verklaringen aangaande uw directe vluchtaanleiding uit Iran, met name uw vlucht van de Iraanse autoriteiten toen zij u op 21 Azar 1399 (11/12/2020) met de wagen wilde tegenhouden (CGVS p. 11, 12), niet weerhouden kunnen worden. Er is immers duidelijk gebleken dat u Iran reeds verlaten had waardoor u uw recent verblijf in het land en beweerde problemen niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan u bezwaarlijk een achttal maanden na uw vertrek een wegversperring in Iran tegemoet gereden zijn en kunnen uw verklaringen dienaangaande niet gevolgd worden.

Het geheel van voorgaande vaststellingen aangaande uw gebrek aan medewerking en valse verklaringen valt geenszins in overeenstemming te brengen met de houding van iemand die nood heeft aan bescherming en daartoe beroep doet op een derde land. Het mag duidelijk wezen dat u doorheen uw procedure de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden en er doelbewust voor gekozen heeft om mist te spuien over wie u bent. Het mag u dan ook niet verbazen dat het geloof in uw verklaringen in zijn geheel afbrokkelt met voorgaande vaststellingen en uw verzoek om internationale bescherming wordt gehypothekeerd."

Verzoeker tracht de terechte bevindingen omtrent diens gebrek aan medewerking te minimaliseren door te wijzen op het feit dat hij slechts een beperkte scholing heeft gevolgd. Deze bewering wordt echter sterk gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker tot het derde middelbaar naar school ging. Deze vaststelling volstaat op zich om te besluiten dat verzoekers scholingsgraad niet als verschoningsgrond kan worden aangevoerd om diens gebrekkige en bovendien leugenachtige verklaringen aan te zuiveren. Bovendien kan, zelfs van een persoon met een beperkte scholing, redelijkerwijs verwacht worden dat deze coherente en waarachtige verklaringen aflegt en zodoende zijn medewerking ten volste verleent aan het onderzoek naar diens nood aan internationale bescherming. Een beperkte scholing ontslaat verzoeker geenszins aan diens plicht tot medewerking.

Voorts verwijst verzoeker omtrent diens gebrekkige medewerkingsplicht naar het gegeven dat hij lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom. De Raad verwijst hierbij naar de bovenstaande vaststelling omtrent het ontbreken van een objectief vastgestelde psychologische kwetsbaarheid en herhaalt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen gewag maakte van een problematiek die hem ertoe zou weerhouden om op volledige en zelfstandige wijze mee te werken aan het onderzoek naar diens nood aan internationale bescherming (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). De Raad ziet ook niet in hoe een vage verwijzing naar diens vermeende psychologische kwetsbaarheid verzoeker ontslaat van diens medewerkingsplicht of hoe deze kwetsbaarheid hem ervan weerhield om mee te werken.

Verzoeker vermag evenmin diens gebrekkige medewerking te verschonen door te stellen dat hij vreesde dat de door hem afgelegde verklaringen zouden ter ore komen bij de Iraanse autoriteiten. Verzoeker gaat zo immers voorbij aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waarbij deze opmerkte dat verzoeker duidelijk werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van diens verklaringen en deze niet gedeeld worden met de autoriteiten van zijn land van herkomst. Daarbij werd verzoeker bij aanvang duidelijk gewezen op de gevolgen die gekoppeld worden aan het anders voorstellen van zijn feitenrelaas of een gebrek aan medewerking.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande.

Verzoeker weerlegt bovendien geenszins de motivering in de bestreden beslissing omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden door louter hypothetisch te verwijzen naar de slechte omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen hem werden voorgelezen in het Farsi en dat hij vervolgens ondertekende, waardoor hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan.

Voorts oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn vermeend lidmaatschap bij Jonbesh-E-Iranbanan niet aannemelijk maakte:

“Tevens moet er opgemerkt worden dat de documenten die u neerlegt ter staving van uw vermeend lidmaatschap bij Jonbesh-E Iranbanan, eveneens vervalst zijn. De drie stukken die u in dat kader neerlegt, vertonen duidelijke indicaties van zeer matig knip-en plakwerk. Zowel de logo's als de tekst in de stukken zijn gepixeld, wat duidt op een eigen fabricaat. In het licht van deze vaststelling kunnen deze stukken dan ook geen enkele bewijswaarde toegeschreven worden en moet blijken dat u uw vermeend politiek engagement met geen enkel stuk staft. Ook moet er wederom geconcludeerd worden dat u klaarblijkelijk schaamteloos de door u ingeslagen weg van misleiding verder bewandelt, hetgeen alle verbeelding tart en het geloof in uw algehele verklaringen verder ontnemt.

Naast het gegeven dat u geen enkel bewijsstuk van uw politiek engagement neerlegt, moet er eveneens op gewezen worden dat u er niet in slaagt met enige kennis uw verklaringen aannemelijk te maken. Naast enkele algemene oneliners over de bevrijding van Iran en rechten, slaagt u er niet in enige speerpunt van uw politieke groepering duidelijk te omschrijven (CGVS p. 13). Evenmin kan u omschrijven in welk opzicht uw groepering verschilt met andere oppositiegroepen (CGVS p. 14). U kan er zelfs geen benoemen (CGVS p. 14). Wanneer u gevraagd wordt om eens uit te leggen waarom uw groepering zich uitspreekt tegen de Iraanse monarchie, verwijst u dan weer naar de woordvoerder van uw partij indien het CGVS een correct antwoord wilt (CGVS p. 14). U meent dat er een oprichtingsdocument moet zijn waarin het CGVS de standpunten van uw partij kan terugvinden (CGVS p.14). Nochtans kan er van u, iemand die beweert al jarenlang een politiek engagement te hebben bij bovengenoemde groepering (CGVS p. 15),

verwacht worden dat hij hiertoe enig beeld kan schetsen. Kennelijk weet u niet eens welke partij op dit moment aan de macht is in Iran, noch wie uw partij heeft opgericht of wie de eerdere leiders waren (CGVS p. 14, 15). Het gegeven dat u geen deugdelijke kennis van uw vermeende politieke groepering kan tentoonstellen, ontnemt dan ook het geloof dat u enige activiteit van hen verricht heeft of een lid zou zijn van de groep."

Verzoeker kan deze terechte vaststellingen niet weerleggen door wederom op algemene te verwijzen naar diens lage scholingsniveau en diens psychologische kwetsbaarheid.

Zoals hierboven reeds werd vastgesteld wordt verzoekers vermeende gebrek aan scholing gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker tot het derde middelbaar naar school ging. Daarbij stelt de Raad vast dat verzoeker zelfs de meest elementaire zaken over diens beweerde politieke engagement niet kon toelichten, noch over de huidige politieke situatie in Iran. Verzoeker stelt hierbij ook dat hij slechts een meeloper was en dus niet het brein achter de politieke beweging. Indien verzoeker echter werkelijk betrokken was bij politieke activiteiten dan zou hij hierover toch enigszins moeten kunnen over uitweiden, ongeacht diens scholingsniveau.

Wat diens vermeende psychologische kwetsbaarheid betreft, verwijst de Raad opnieuw naar de vaststelling omtrent het ontbreken van een objectief vastgestelde psychologische kwetsbaarheid. Verzoeker verwijst hierbij ook naar diens eerder opgelopen verwondingen en de littekens die daaruit voortvloeiden. Verzoeker laat echter na om een objectief bewijsstuk neer te leggen waarin diens verwondingen worden verbonden met een psychologische kwetsbaarheid of waaruit zou blijken dat hij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker de argumentatie omtrent diens vervalste documenten verder ongemoeid laat.

Waar verzoeker betoogt dat hij het voordeel van de twijfel moet genieten, merkt de Raad op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. De Raad merkt hierbij ter volledigheid op dat van verzoeker niet kan worden opgemerkt dat deze een oprechte inspanning heeft geleverd om diens asielaanvraag aannemelijk te maken, daar de misleiding in het geheel van diens verklaringen doorloopt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Verzoeker haalt in verzoekschrift tevens aan dat hij een bijzonder risico loopt vanwege diens verwestering. Hij zou als mislukt asielzoeker door de Iraanse autoriteiten kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door Iran verdedigde waarden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders naar Iran, komt hij echter niet verder dan het aanvoeren van een theoretisch betoog en citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, doch wel op personen afkomstig uit Afghanistan. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade evenwel *in concreto* aannemelijk te maken en een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie kan hiertoe niet volstaan. Verzoeker voert geen enkel concreet, op hem persoonlijk van toepassing zijnde element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn verblijf in België intussen dermate zou zijn verwesterd dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kennen ingeval van terugkeer naar Iran. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Iran omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Iraanse autoriteiten.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch kan dit blijken uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier of de algemeen bekende informatie waarover de Raad beschikt.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP